

Pășunat celest

Bragagiu

Când pe cer se varsă-n turme
Stelele strălucitoare
Ca să pască de pe urme
Adierile de Soare,

Hăulind le mână bacii
Prin cotiri de constelații
De-ntunerice mai încoace
În furtună de creații.

Fac poteci mii de copite
Pe înaltele versante
Peste razele cosite
Miriștea de diamante.

Pârtii în încurcătură
Că s-au încâlcit prea dese
De atâta-alergătură
Fără tâlcuri și adrese.

Totuși este-o cale lată
Ce pășunea o despică -
Calea Robilor înaltă
Cu durere de vlădică.

Curg cărările pâraie
Înspre ea de pestotlocul,
Uneori se rupe-n ploaie
Când prea mare crește focul.

Cu argintul fin pe spete,
Scânteierile pe lână
Merg mioare prin comete
Și prin zbucium de lumină.

Până-n zori cărduri de stele
Trec hățașuri ca în joacă,
Dar la stâne apun grele
Pline-n duh de busuioacă.

Prin pășunile celeste
Sufletu-mi se-nalță, crește
Cerul când ca o poveste

Visele îmi înfloresc.
Victor Bragă